

РЕШЕНИЕ

№ 328

гр. Шумен, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, IX-И СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

ПредС.ел: Димитър П. Димитров

при участието на секретаря Татяна Б. Тодорова
като разгледа докладваното от Димитър П. Димитров Гражданско дело № 20213630101920 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба от Г. С. ЗЛ. против С. С. ЗЮЛК., с участието на Ф. М. Ш. като трето лице помагач на страната на ответника, с която са предявени осъдителни иски, с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД, за неоснователно обогатяване със сумите 1 648,85 лв. - от банков влог и 1 333.33 лв. - от продажба на трактор, представляващи съответна на наследствения на ищеца дял от наследството, оставено от баща му С. З. Ш., ведно с искане за присъждане на законната лихва върху исковите претенции за период от подаване на исковата молба – 09.07.2021 г. до окончателно плащане.

Ищецът обосновава исковите твърдейки, че с ответника и третото лице - помагач на страната на ответника Ф. М. Ш., са законни наследници на С. З. Ш., с ЕГН *****, бивш жител на с. Искра, общ. Ситово, починал на 03.03.2016 г.. Към момента на откриване на наследството в патримониума на наследодателя били налични движими вещи: сума от 4 946.55 лв. в банкова сметка IBAN: LG84 CECB 9790 1057 1199 00 в ТБ „ЦКБ“ и трактор марка „НІМОМОТО“ за упражняване от наследодателя на професия - земеделски производител /стопанин/, купен през 2014 г. от „ЗЕМТЕХ“ ООД Варна, за сумата от 4 000.00 /четири хиляди/ лева. Сумата от 4 946.55 лв. била изтеглена от ответника – брат на ищеца през банкомати в гр. Шумен, с

дебитна карта предоставена му от Ф. М. Ш., тяхна майка и съпруга на наследодателя, както следва: през периода от 17.10.2016 г. до 28.10.2016 г. - по 400 лева; на 29.10.2016 г. – 100 лв. и на 29 10.2016 г. - 16.04 лв. платени за покупки в търговска верига. Относно изтеглената сума подал жалба до ШРП, където била образувана прокурорска преписка № 985/2017 г., по която бил постановен отказ за образуване на досъдебно производство. През есента на 2017 г. тракторът, без негово съгласие, като съсобственик и без документи, бил продаден от ответника на С. М. А. от с. Искра, общ. Ситово, обл. Силистра, за сумата от 4 000.00 /четири хиляди/ лева, която цена била платена изцяло и в брой. Ищецът счита, че получавайки цялата сума от 8 946.55 лева, незачитайки наследствените квоти - по 1/3 ид. ч. за всеки сънаследник, ответникът се е обогатил увеличавайки своето имущество. Моли съдът да постанови решение, с което да осъди ответникът да му плати сумата 2 982.18 лв., от които 1 648,85 лв. - от банковия влог и 1 333.33 лв. - от продажбата на трактора, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез процесуален представител, подава писмен отговор. Намира наличие на пречка за движение на делото, обуславяща необходимостта от спирането му на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК - до влизане в сила на съдебно решение по чл. 344 ГПК, по ГД № 1012/2021 г., по описа на РС – Силистра, както и за недопустимост на исковете. По основателността на исковете оспорва, че е придобил сумата 4 946,55 лв. в своя изключителна собственост, нарушавайки правата на останалите съсобственици, като счита, че с откриване на наследството на С. З. Ш. ищецът не е съсобственик по наследство, с част, надхвърляща 1/6 ид. ч. от изтеглените от името на наследодателя пари, депозирани по посочения в исковата молба банков влог, както и, че след откриване на наследството посочения в исковата молба трактор станал изключителна собственост на преживелия съпруг Ф.Ш., на основание чл. 12, ал. 1 ЗН, тъй като се е занимавала със земеделие, живяла е с наследодателя към момента на смъртта му и се е грижила за него, без да е съответно възнаграждавана по друг начин.

В срока по чл. 131 ГПК третото лице помагач на страната на ответника, чрез същия процесуален представител, подава писмен отговор, в който излага доводи идентични на изложените от ответника в отговора на исковата молба.

В проведените две съдебни заседания ищецът поддържа исковете. Процесуалният представител на ответната страна поддържа становището за наличие на предпоставките за спиране на производството на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК и за недопустимост на исковете, изхождайки, както от установеното по делото висящо делбено производство в РС Силистра, така и примерно изброява разпоредбите на чл. 30, ал. 3 ЗС; чл. 76 ЗН; чл. 70, изр. 1, предл. 2, вр. чл. 69, ал. 1 и 2 ЗН и чл. 70, изр. 2, вр. чл. 69, ал. 1 и 2 ЗН, като възможни други средства за защита, с които счита, че ищецът разполага. От друга страна в открито съдебно заседание на 16.02.2022 г. същият процесуален представител прави признание на иска относно трактора марка „НІМОМОТО“, като признава, че към момента на завеждане на настоящото дело не се притежава от страните, тъй като е продаден за сумата от 4 000.00 лева и че квотата на ищеца в тази част от наследството е 1/3 и възлиза на 1333.33 лева от продажната цена на трактора, която сума обещава, от името на Ф.Ш., да бъде предадена на ищеца. Въпреки направеното признание на този иск, процесуалният представител на ищеца не поиска постановяване на съдебно решение при признание на иск, поради което съдът продължи съдебното дирене и следва да постанови мотивирано съдебно решение.

Относно възраженията на процесуалния представител на ответната страна за недопустимост на исковете съдът намира следното:

Действително съгласно разпоредбата чл. 59, ал. 2 ЗЗД, правото на иск по чл. 59, ал. 1 ЗЗД възниква само ако ищецът не разполага с други средства за защита. Предмет на първият иск предявен в настоящото производство е парична сума, за която ищецът твърди, че е била налична по влогова сметка на наследодателя, към момента на откриване на наследството, а предмет на вторият иск е парична сума, за която се твърди, че е получена от ответника при продажба на сънаследствена движима вещ преди предявяване на иск за делба пред РС Силистра. Доколкото делбата на парични суми и делба на движима вещ, която към момента на постановяване на решение по иск за делба не е налична, е недопустима, то всеки от съсобствениците може да търси своя дял от парите било от влога, било от продажбата, чрез осъдителен иск /виж Р. № 1939/1981 г., I г. о./. В този смисъл възражението, че ищецът разполага с право да се защити във висящото производство за делба в РС Силистра, е неоснователно.

Възражението на процесуалния представител на ответната страна, че ищецът разполага с иск по чл. 30, ал. 3 ЗС, като средство за защита, също е неоснователно. По общо правило искът с правно основание чл. 30, ал. 3 ЗС е възможност на един съсобственик да претендира от друг съсобственик ползи от обща вещ, тъй като всеки от съсобствениците, докато съществува правното състояние на съсобственост, участва в ползите и тежестите на общата вещ, съответстваща на неговия дял от съсобствеността. В този смисъл всеки от съсобствениците има право на част от ползите от вещта, а този от съсобствениците, който е събирал доходи, дължи да плати обезщетение за ползите, от които са лишени останалите съсобственици. Следователно ползи може да се претендират от съсобственик, който не е ползвал изцяло обща вещ или е ползвал част от обща вещ, но е бил лишен от доходите за останалата част. Ако ответникът, макар и да е ползвал вещта, не е извлякъл никаква полза, не дължи нищо на съсобствениците, защото има право да си служи с общата вещ наред с тях. Понятието „ползи от вещта“ по смисъла на чл. 30, ал. 3 ЗС включва гражданските плодове и естествените плодове от вещта. Правната теория, а и съдебната практика, еднозначно приема, че продажната цена не е „полза от вещ“. В процесния случай ищецът не твърди, че ответникът е извлякъл никаква полза, от трактор марка „HIMOMOTO“. Твърдението е, че процесния трактор е продаден от ответника, който бил получил цялата цена. В този смисъл претенцията на ищеца е във връзка с разпореждането, а не с лишаване от ползи придобити от общата вещ, било като наем или нови телесни вещи. При разпореждане от един от съсобствениците с обща вещ, правото на другите съсобственици се защитава чрез конститутивен иск за изкупуване на продадения дял с правно основание по чл. 33, ал. 2 ЗС. Правото на изкупуване на продаден дял обаче възниква само при съсобственост върху недвижим имот. Изкупуване не може да се упражни относно дялове от съсобствена движима вещ, независимо колко е ценна. Следователно иск по чл. 30, ал. 3 ЗС или иск по чл. 33, ал. 2 ЗС, също не са годни средства за защита на ищеца.

Относно другите възражения на процесуалния представител на ответната страна за недопустимост на предявените искове обосновани с твърденето, че ищецът разполага, като средство за защита, с иск по чл. 76 ЗН; иск по чл. 70, изр. 1, предл. 2, вр. чл. 69, ал. 1 и 2 ЗН или иск по чл. 70, изр. 2, вр. чл. 69, ал. 1 и 2 ЗН. Тези разпоредби са правна възможност за ищеца при

допустим иск за делба, поради което тези правни основания биха били възможни в делбеното производство пред РС – Силистра в случай, че процесния трактор марка „HIMOMOTO“ е наличен при някои от съделителите към момента на постановяване на решение по иск за делба. Доколкото страните не спорят, а и ответната страна признава, че се е разпоредила с въпросния трактор, като го продали за сумата от 4 000 лева, преди предявяване на иска за делба пред РС – Силистра, а иск за делба на парични средства по принцип е недопустим, следва че тези искове също не са годно средство за защита на ищеца, поради което тава възражение също е неоснователно.

Относно становището на процесуалния представител на ответната страна за наличие на предпоставките за спиране на делото на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК. Спиране по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК е възможно, когато в същия или в друг съд се разглежда дело, решението, по което ще има значение за правилното решаване на спора по настоящото дело. Наличието на друг, вече висящ, процес между страните предпоставя служебна преценка или за наличието на предпоставки за спиране на делото на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК или за прекратяване на делото на основание чл. 126, ал. 1 ГПК. В този смисъл основаниято по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК за спиране на делото се разглежда в правната теория (в преобладаващата част) като абсолютна процесуална пречка за надлежното упражняване правото на иск. По същността си спирането на производството представлява временна недопустимост на развитието и завършването на висящия процес, забрана през известен период от време да се извършват процесуални действия от съда и страните по делото, насочени към решаване на спора по същество. Разпоредбата на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК е аналогична на отменената по чл. 182, ал. 1, б. „г“ ГПК (1952 г.), съгласно която съдът спира производството, „когато в същия или в друг съд се разглежда дело, решението по което ще има значение за правилното решаване на предявения иск“, както и на уредбата в ЗГС - отм. (чл. 520, т. 2 ЗГС - 1907 г.; чл. 366, т. 3 ЗГС - 1930 г.) предвиждаща, че във всяко положение на делото страните могат да повдигнат отвод, а служебно съдът е длъжен да не приема делото за решаване, когато в същия или друг съд се разглежда дело, което „има тясна връзка с предявения иск“. Използваните в посочените норми изрази са правотехнически термини с утвърдено в практиката и теорията значение, но предполагат наличие на

възможна връзка между две висящи дела. От друга страна обаче законодателят няма предвид всяка възможна връзка между две висящи дела, а точно определена зависимост, при която задължително следва при произнасяне по обусловеното дело да се зачетат последиците от влязло в сила съдебно произнасяне по обуславящото дело. В мотивите на ТР № 2/19.11.2014 г., ТД № 2/2014 г., ОСГТК и ТР № 8/07.05.2014 г., ТД № 8/2013 г., ОСГТК, е посочено, че основанието за спиране по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, е налице, когато има висящ процес относно друг спор, който е преюдициален и по който със сила на пресъдено нещо ще бъдат признати или отречени права или факти, релевантни за субективното право по спряното производство. Обусловеността между двата спора се основава на връзката между субективните права, задължения и правопораждащите ги факти като съдържание на конкретните правоотношения. В мотивите на ТР № 7/31.07.17 г., ТД № 7/14 г., т. 5 ОСГТК, тази зависимост е обяснена и със съотношението между различните спорни предмети на двете дела, при което разрешаването на спора по обусловения иск е предпоставено от установителното действие на силата на пресъдено нещо на решението по преюдициалното правоотношение. От изложеното следва, че връзката между делата, която има предвид разпоредбата на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, е обективната зависимост между две спорни правоотношения в съотношение на обуславящо и обусловено, която винаги е конкретно съществуваща, безспорно установена, пряко касае допустимостта или основателността на иска по обусловеното дело и поради това не предполага различия в преценките на съда по двете дела. Процесуалното значение на тази зависимост се изразява в това, че висящността на преюдициалния спор временно препятства упражняването на правото на иск по обусловеното дело, доколкото нормата на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК императивно задължава съдът да преустанови процесуалните действия по разглеждането и приключването на делото с решение по съществото на спора. Необходимостта от съдебна преценка за наличие на преюдициална връзка и акт на съда, постановяващ спирането на обусловеното делото, не променя абсолютния характер на пречката и императивността на процесуалното правило, при което съдът е длъжен да спре делото, независимо дали страните са поискали, или са се противопоставили на спирането. Следователно основание за спиране по чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК е налице само когато предметът на обуславящото дело е правоотношение, чието

съществуване или несъществуване се явява предпоставка за съществуването на правоотношението, предмет на обусловеното дело. В този смисъл същественото за посочената законова възможност е от една страна - връзката на обусловеност, а от друга страна - необходимостта тази предпоставка да бъде преценявана за всеки отделен случай /в този смисъл виж Опр. № 376/21.06.2010 г., ЧГД № 286/2010 г., т. 2 IV г. о./. В настоящият случай, съгласно получената и приета по делото Справка от РС Силистра /л. 29/, висящото обуславящо производство е между Г. С. ЗЛ., като ищец и С. С. ЗЮЛК. и Ф. М. Ш., като ответници. Предметът на това дело е делба на недвижим имот – дворно място в с. Искра, а предмет на настоящото дело са суми от банков влог и от продажба на трактор. Установителното действие на силата на пресъдено нещо на решението по преюдициалното правоотношение предмет на делото за делба заведено в РС Силистра не е обуславящо за произнасянето по настоящите обусловени искове. В този смисъл настоящият състав на ШРС намира, че липсва връзка на обусловеност между двете дела. С други думи предметът на обуславящото дело заведено в РС Силистра не е правоотношение, чието съществуване или несъществуване се явява предпоставка за съществуването на правоотношението по настоящото обусловено дело. Следователно възражението на процесуалният представител на ответната страна за наличие на предпоставките за спиране на делото на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, е неоснователно, поради което предявените искове подлежат на разглеждане по същество.

Въз основа на събраните по делото доказателства, преценени в съвкупност и поотделно, ШРС – девети състав, прие за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, а и от доказателствата по делото /Удостоверение за наследници на С. З. Ш. изх. № 90/08.07.2021 г., издадено от Кметство село Искра, Община Ситово, област Силистра /л. 4//, еднозначно се установява, че С. З. Ш. е починал на 03.03.2016 г., за което е съставен Акт за смърт № 3/04.03.2016 г., като е оставил наследници по закон: С. С. ЗЮЛК. – син и Г. С. ЗЛ. – син, както и Ф. М. Ш., за която е установено, че считано от 05.08.1966 г. е била негова съпруга съгласно Акт за женитба № 13 /л. 63/ издаден от Кметство село Искра, Община Ситово, област Силистра. От Служебна бележка, изх. № РЗС-02-10-1/20.01.2022 г., по описа на Областна дирекция „Земеделие“ Силистра /л. 54/, се установява, че приживе С. З. Ш. е бил

регистриран в Регистъра на земеделските стопани на 20.04.2015 г., бил е пререгистриран на 25.01.2016 г. и поради неизвършена пререгистрация за 2017 г. е загубил правата си считано от 24.06.2017 г. През периода 01.01.2007 г. - 31.12.2015 г. С. З. Ш. е получил финансиране и са му изплатени суми по схеми и мерки администрирани от ДФ „Земеделие“, което се установява от Служебна бележка изх. № 02-10-6500/8-2/03.02.2022 г. и Справка за плащания от СЕБРА /л. 55-56/. Съгласно Справка - извлечение /л. 5/, през периода от 17.10.2016 г. до 29.10.2016 г., след като С. Ш. починал, от негова банкова сметка IBAN: LG84 CECB 9790 1057 1199 00 в ТБ „ЦКБ“, открита на 02.01.2016 г. и активна до 08.03.2017 г., е била изтеглена общо сумата 4 916.04 лв.: на дванадесет пъти през АТМ в гр. Шумен по 400 лева; веднъж 100 лв. - на 29.10.2016 г. и на 29.10.2016 г. в търговска верига Кауфланд Шумен са платени 16.04 лв.. От Операционна бележка № 54, по описа на Банка ДСК, ФЦ Силистра /л. 64/, се установява, че по спестовен влог на Ф.Ш., на 01.11.2016 г., са внесени в брой 5000.00 лева, с посочено основание: „откриване на срочен влог“. В Писмено сведение снето от Мл.ПИ Ю. Мустафа на 20.03.2017 г. третото лице помагач на страната на ответника Ф.Ш. твърди, че приживе съпругът и имал пари в банкова сметка и признава неизгодни за ответната страна факти: че никой от наследниците нямал пълномощно за извършване на операции със средствата по нея, но за въпросната банкова сметка имало издадена валидна дебитна карта и ПИН – код съхранявани от нея, които предоставила на С. С. ЗЮЛК., който в продължение на 13 дни, на равни суми по 400 лева и последна от 100 лева, изтеглил цялата наличност по сметката - 4900 лева, която сума допълнена от 100 лева или общо 5000 лева била внесена по нейна сметка на 01.11.2016 г. в Банка ДСК. Изложеното се потвърждава и от Писмено сведение на С. С. ЗЮЛК., снето от ПИ В. М. на 26.04.2017 г.. Въпросните писмени сведения са снети от полицейски органи по преписка УРИ 372000-4051-13.03.2017 г., по описа на МВР Шумен и по същество обективират обяснения на страните по настоящото дело – главна и подпомагаща, които имат различна доказателствена стойност в отделните си части. В частта обективират подписано от органа на полицията изявление, че обясненията са дадени пред него те представляват официален свидетелстващ документ, чиято обвързващата доказателствена сила по чл. 179, ал. 1 ГПК, се отнася само до факта на даване на обяснения на посочените дата и място, със съдържанията,

записани в Писмените сведения, но не и до тяхното съответствие с обективната действителност. В частта, в която материализират изявленията на страните тези писмени доказателства имат значението на частни свидетелстващи документи, които имат доказателствена сила, само ако съдържат неизгодни за издателите факти. В този случай, в части които съдържат неизгодни за издателите факти, частните свидетелстващи документи имат материална доказателствена сила. Документ с материална доказателствена сила обвързва съда да приеме, че всички посочени в документа факти са се осъществили от външна страна, както ги е посочил издателят. Следователно отразеното в коментираните писмени сведения, в частта на частни свидетелстващи документи, тъй като обективират изявление за факти, които са неизгодни за техните издатели, обвързват съда в заключенията му и го задължава да приеме съдържащата се в съответния документ информация а priori за достоверна и отговаряща на действителното положение.

От гласните доказателства по делото – показанията на свидетеля С. М. Х., се установява, че наследодателят на страните бил пенсионер, но се занимавал със земеделие и имал трактор марка „НИМОМОТО“. Наследодателят и съпругата му гледали кайсиеви градини. През 2017 г. в с. Искра, в къщата на ответника С. С. ЗЮЛК., се договорили последният да му продаде трактора за 4000 лв., която свидетелят платил в брой един месец след продажбата.

От Операционна бележка № 22, по описа на Банка ДСК, ФЦ Силистра /л. 64/, се установява, че по спестования влог на Ф.Ш. на 18.07.2017 г. са внесени в брой 4000 лева, с посочено основание: „довнасяне в срочен депозит.“

Представени са и други неотносими към правния спор писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка, като взе предвид становищата на страните и обсъди събраните доказателства, съдът прави следните правни изводи.

Основателността на исковете по чл. 59, ал. 1 ЗЗД, каквито са предявените, по общо правило, е предпоставено от установяване, при условията на пълно и главно доказване, от ищеца: 1/наличие на обедняване

изразяващо се в намаляване имуществото му или в невъзможност същото да бъде увеличено и конкретния размер на посоченото намаляване; 2/наличие на обогатяване изразяващо се в реално увеличаване имуществото в патримониума на ответника или в спестени средства от страна на същия и размера на обогатяването, както и 3/че посоченото имуществено разместване произтича от един и същ факт или група от факти. В тежест на ответника е да проведе насрещно доказване по същите факти.

В процесния случай ищецът твърди наличие на обедняване изразяващо се в невъзможност неговото имущество да бъде увеличено в размер на сумите 1 648,85 лв. – част от изтеглените суми от банковия влог и 1 333.33 лв. – част от цената получена от продажбата на трактора, представляващи съответна на наследствения на ищеца дял от наследството, оставено от баща му С. З. Ш., поради обогатяване на ответника със суми в същите размери, като това имуществено разместване произтича от изтегляне на цялата сума по влога и получаване на цялата продажна цена за трактора от ответника.

Ищецът, ответникът С. С. ЗЮЛК. и третото лице помагач на страната на ответника Ф. М. Ш., както бе установено по – горе, са законни наследници на С. З. Ш., починал на 03.03.2016 г. Съгласно разпоредбата на чл. 5, ал. 1 ЗН децата на починалия наследяват по равни части от личното имущество на наследодателя, а преживелият съпруг, съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 ЗН, наследява част, равна на частта на всяко дете. В този смисъл размерите на дяловете на наследниците са равни – по 1/3.

Към момента на откриване на наследството по банкова сметка IBAN: LG84 CECB 9790 1057 1199 00, в ТБ „ЦКБ” АД, е била налична сумата от 4946.55 лв. /съгласно Справката - извлечение от негова банкова сметка IBAN: LG84 CECB 9790 1057 1199 00 в ТБ „ЦКБ“, към 14.06.2016 г., когато за последно получава от фонд Земеделие сумата 3.75 лв. наличната сума по банкова сметка е 4 938.14 лв./. Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 СК вещните права, придобити по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити. Парични влогове остават извън обхвата на съпружеската имуществена общност, уредена от разпоредбата на чл. 21, ал. 1 СК. Съгласно разпоредбата на § 4. ал. 1 ПЗР на СК правилата на този кодекс относно имуществените отношения между съпрузите се прилагат и за имуществата,

придобити от съпрузите по заварени бракове. Следователно сумите по паричният влог по банкова сметка IBAN: LG84 CECB 9790 1057 1199 00, в ТБ „ЦКБ” АД, в размер на 4 916.04 лв., са били лична собственост на починалия. Процесната сума от 4 916.04 лв. е получена от ответника С. С. ЗЮЛК., като в периода от 17.10.2016 г. до 28.10.2016 г., с дебитна карта, предоставена му от негова майка и съпруга на наследодателя Ф. М. Ш., от банкомати в гр. Шумен, я е изтеглил, както следва: на дванадесет пъти през АТМ в гр. Шумен по 400 лева, веднъж 100 лв. - на 29.10.2016 г. и на 29 10.2016 г. са платени 16.04 лв. в търговска верига Кауфланд Шумен. На 01.11.2016 г. ответникът внесъл в брой по спестовен влог на Ф. М. Ш. сума в размер 5000.00, с посочено основание: „откриване на срочен влог“, от които 4900 от влога на наследодателя и довнесени лични 100 лева. Доколкото не е проведено насрещно доказване получилият сумите от паричния влог да е предоставил на ищеца полагаемата му се част от наследството на общия наследодател в размера на дела от 1/3 или 1 638.68 лв., следва да се приеме, че ответникът С. С. ЗЮЛК. се е обогатил увеличавайки своето имущество. Обстоятелството, че се е разпоредил с тази част от наследството в полза на майка си Ф. М. Ш., като я е внесъл по открит на нейно име срочен влог в Банка ДСК, не рефлектира върху отговорността му спрямо обеднелия, предвид, че по делото не е установено това разпореждане да е в негова полза, тъй като обогатяването на ответника е настъпило при изтеглянето на сумите. Следователно искът е основателен в размер до 1 638.68 лв. и неоснователен до пълния предявен размер 1 648.85 лв..

Приживе наследодателят С. З. Ш. се е занимавал със земеделие, за което е бил регистриран като земеделски земеделски производител /стопанин/ и за упражняване на тази професия е придобил и използвал Трактор марка „Н1МОМОТО”, син на цвят, без регистрационен номер, с който е обработвали земеделски земи - кайсиеви градини. Съгласно разпоредбата на чл. 22, ал. 2 СК, движимите вещи за упражняване на професия или занаят, са лична собственост по силата на закона, а не съпружеска имуществена общност. Стойността им е без значение. За личният характер на собствеността на тези вещи, няма значение и обстоятелството, че другият съпруг може да е допринесъл за тяхното придобиване по аргумент от чл. 30 СК. Следователно Трактор марка „Н1МОМОТО”, син на цвят, без регистрационен номер, приживе е бил лична собственост на починалия. През 2017 г., след смъртта на

С. З. Ш., процесния трактор бил продаден от ответника С. С. ЗЮЛК. на свидетеля С. Х., за 4 000.00 /четири хиляди/ лева, която цена купувачът платил един месец след получаване на трактора. Доколкото не е проведено насрещно доказване получилият сумата от продажбата ответник да е предоставил на ищеца полагаемата му се част от това наследство на общия наследодател в размера на дела от 1/3 или 1 333.33 лв., следва да се приеме, че С. С. ЗЮЛК. се е обогатил увеличавайки своето имущество като обогатяването е настъпило при получаване продажната цена на трактора. Обстоятелството, че на 18.07.2017 г. по спестовения влог на Ф. М. Ш. в Банка ДСК, ФЦ Силистра, са внесени в брой 4000.00 лева, с посочено основание: „довнасяне в срочен депозит“, не рефлектира върху отговорността на ответника спрямо обеднелия ищец, предвид, че по делото не е установено това разпореждане да е в негова полза. Следователно искът е основателен в претендирания размер от 1 333.33 лв..

Относно разноските:

Двете страни са направили искане за присъждане на разноски в производството. При този изход на спора, разноските на ищеца следва да бъдат определени в претендиран размер от 724.20 лв., за което е представен списък по чл. 80 ГПК /л. 123/, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК

Мотивиран от така изложените съображения, Шуменски районен съд

РЕШИ:

Осъжда С. С. ЗЮЛК., с ЕГН ***** и постоянен адрес: гр. Шумен, ***, да плати на Г. С. ЗЛ., с ЕГН ***** и адрес: гр. Варна, **, сумата от 1 638.68/ (хиляда шестстотин тридесет и осем лева и шестдесет и осем стотинки) лева – представляваща съответна на наследствения му дял от наследство от баща му С. З. Ш., с ЕГН *****, починал на 03.03.2016 г., акт за смърт № 0003/04.03.2016 г. съставен в Кметство село Искра, обл. Силистра, оставено в ТБ „Централна кооперативна банка” АД по банкова сметка IBAN LG 84 CECB 9790 1057 1199 00, платима по банкова сметка BG 61 STSA 9300 0011 1870 69, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба – 09.07.2021 г. до окончателно плащане, на основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД, а до претендирания размер от 1 648.85 лева отхвърля като неоснователен.

Осъжда С. С. ЗЮЛК., с ЕГН ***** и постоянен адрес: гр. Шумен, ***, да плати на Г. С. ЗЛ., с ЕГН ***** и адрес: гр. Варна, **, сумата от 1 333.33 (хиляда триста тридесет и три лева и тридесет и три стотинки) лева – представляваща съответна на наследствения му дял от продажната цена на трактор „Himomoto“, оставен в наследство от баща му С. З. Ш., с ЕГН *****, починал на 03.03.2016 г., акт за смърт № 0003/04.03.2016 г. съставен в Кметство село Искра, обл. Силистра, платима по банкова сметка BG 61 STSA 9300 0011 1870 69, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба – 09.07.2021 г. до окончателно плащане, на основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД.

Осъжда С. С. ЗЮЛК., с ЕГН ***** и постоянен адрес: гр. Шумен, ***, да плати на Г. С. ЗЛ., с ЕГН ***** и адрес: гр. Варна, **, сумата от 724.50 (седемстотин двадесет и четири лева и петдесет стотинки) лева, разноси по делото, платима по банкова сметка BG 61 STSA 9300 0011 1870 69, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ответника, привлечено по негова молба: Ф. М. Ш., с ЕГН ***** и постоянен адрес: село Искра, Община Ситово, област Силистра, ул. „Златна нива“ № 29.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ОС Шумен, в двуседмичен срок от получаване на съобщението от страните, че е изготвено и обявено.

Препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____